

Zsidó arcképcsarnok –

16. – utolsó – rész:

Elérkeztünk a zsidó arcképcsarnok utolsó fejezetéhez. Aki nyomon követi az eddigi részeket, az szomorúan kellett megállapítsa, hogy szinte az összes típus a mai napig fertőzi Hazánk levegőjét. 66 éve úgy tűnt, hogy ez a sorozat végleg elveszti időszerűségét és csupán intó példa marad az utókor-nak. Sajnos nem így történt. Most, 2010-ben a zsidó arcképcsarnok aktuálisabb mint valaha. A benne szereplő alakokra bárki ráismerhet, akár a munkahelyére, a lakókörnyezetére, napjaink médiaszereplőire, "művészeire" vagy politikusaira gondol. Fontos, hogy felismerjük őket, és minden szinten kizárjuk őket életünkéből. Először elménket és saját életünket kell megtisztítanunk, hogy aztán hozzáláthassunk Hazánk kitakarításához is.

Azért kell küzdenünk, hogy ezek alakok és a velük félmjelzett korszak oda kerüljön, ahová való - évezredek történelmünk tragikus és sötét korszakai közé, amelyet unokáink csak e rajzokból ismernek.

Buzdítsa tehát ez az arcképcsarnok cselekvésre a jelent, és szolgáljon elrettentő példával az elkövetkező Hungarista Magyar Birodalom minden lakója számára!

Lássuk az utolsó részt!

FORRÁS: Kírtás.hu

A hiéna

„Sokszor látott kép. Az utcán kocsi és arra rakják fel a bútorokat. Benn a

szobában folyik az árverés, a szegény-sorsú magyar dolgozónak utolsó párnáját is elárverezik. Az apa megtörten nézi a szomorú színjáték utolsó felvonását. Az anya könnyes szemmel, legkisebb gyermekét magához szorítva könyörög a „hitelezőnek”. Hiába minden. Nincs kegyelem. A hitelező gúnyosan mondja:

- Nézze lelkem, én mindent megtettem. De nekem is szükségem van pénzre. Nem tudok várni tovább.

Es a látszólagos jóindulat mögött most kicsillan az évezredek kereszténygyűlölet. Hiszen így van ez már a régi haditerv szerint. Amikor Kiss János vagy Nagy Péter építeni akart, vagy kölcsönre volt szüksége, felkereste Grün vagy Weiss urat. Olyan jószívú embernek mutatta magát mindig. Adott most is szívesen kölcsönt, csak egy aláírást kért biztosítésként. Es Kiss János vagy Nagy Péter jóformán nem is tudta, hogy mit ír alá.

Es nem sok idő múlva megindult a gyalázatos kifosztás. A szegény magyar hiába futott fűhöz-fához, nem volt segítség. A hitelező és az ügyvéd úr jól ismerte már a módját annak, hogyan kell embereket tönkretenni és kismenni. A végzés ellen hiába volt minden fellebbezés, hiába sírt az asszony, a gyerek, nem volt kegyelem.

Ezer és ezer magyar család lett nincstelen, és ezer és ezer zsidó gazdagodott meg a tönkretett magyar életnek árán. Hosszú sorokban kifosztottan, ezek és ezek váltottak hajójegyet Amerika felé, akiknek bölcsője itt ringott az ősi földön, és helyüket átadták azoknak, akik nemrég még magyarul sem tudtak.

Magyar tragédiák, magyar haláliskolyok, amelyek elvesztek a kiválasztott

faj zsvijában. Évezredek gyűlölettel rágták szét a magyar életet, hogy saját életüket biztosítsák. Az idegenbe kergett, üldözött magyarok ezrei emelkednek örök vádként a mindenre rátelepedő, mindent tönkretévő zsidóság föl. Most mi mondjuk a magyarság évtizedeken keresztül megkínzott millióival együtt, hogy benyújtottuk a végzést és hiába minden fellebbezés: nincs kegyelem!

Nincs kegyelem és a nagy leszámlás folyik a zsidósággal a határokon belül és kívül, az általuk felidézett és kirobantott háború poklában, és egyszer és mindenkorra megpecsételi a zsidóság sorsát. Hiába menekül a szovjetcsillag vagy hirtelen megtérés útján a

mi jelünk, a kereszt mögé, a történelem ezúttal sem ismer irgalmat, és igazságot szolgáltatót.

(Összetartás)

Napjaink példányai:

A zsidó kapzsiság mára teljesen megfertőzte szellemi életünket, az intézményesített uzsora keresztülszövi egész pénzügyi világunkat. A nemzetközi pénztöke önálló hatalmi tényezővé nőtte ki magát, megnyomorítva sok százezer magyar ember életét. A zsidó hiéna erősebb mint valaha...

A teljesség igénye nélkül...

Weimari végnapok Európában és Magyarországon

– a második árja forradalom előtt? –

A politológiai és történeti szakirodalomban gyakran használatos kifejezés a weimarizálódás fogalma. Ennek eredete a német történelemben gyökerezik.

Történt, hogy a központi hatalmak - köztük a két meghatározó nagyhatalom, Németország és az Osztrák-Magyar Monarchia - tragikus, az európai jövőre nézve végzetes módon, vesztéként és a belpolitikai anarchia állapotába fulladva kerültek ki az első világháborúból. A bolsevik forradalmi ex-lex állapotokat követően Németországban végül 1919 januárjában Goethe és Schiller városában - micsoda ordító ellentmondás - új alkotmányt fogadtak el, amelyet mai szóhasználatlalt afféle liberális, többpártrendszert garantáló, parlamentáris szisztémán alapuló demokratikus alaptörvénynek nevezhetnénk. Az országban 1919 és 1933 között létező rezsimnek is nevet adott egyúttal az alkotmányt szülő város, ezért szokás ezen érát a weimari köztársaság korának nevezni. Maga a weimarizálódás szakkifejezés pedig azt jelenti, hogy az említett jogszabály olyan széles körű szabadságjogokat biztosított minden politikai formáció alapításához, hogy az ún. szélsőséges pártok is mindenféle korlátozás nélkül, a legnyitabban szerveződhetnek, s fejthették ki ideológiai nézeteiket. A szabadság végül is teljes belpolitikai, szociális, szellemi és morális krízist eredményezett. Ezt az elviselhetetlenségig fokozta az 1929-33 között tomboló gazdasági világválság. E fejlemények végül Weimar rendszerének bukásához vezettek az NSDAP, azaz a náci párt hatalomátvételével 1933-ban, a német társadalom csaknem kizárólagos többségének nagy megkönnyebbülésére és örömére.

Manapság szélteben-hosszában divatos nyugaton és itthon egyaránt a weimarizálódás politológiai szakkifejezésének használata. Alkalmazói arra kívánnak ezzel utalni, hogy a „fasiszta” ördög itt vic sorog immár a kertek alatt, sőt, nem egy országban már a törvényhozásba is bekerült, mi több, néhány képviselője ott ül az Európai Parlamentben is. Holott erről szó sincs. Egyelőre legalábbis bizonyosan nem. Mert mindazon politikai erők, melyeket a liberális agytröszt emberei „fasisztákként” aposztrofálnak, messze nem azok, még kevésbé nemzetisz-

cialisták. Sajnos, egyelőre nem „fenyeget” Európa egyetlen országában sem az a „veszély”, hogy bármi néven nevezendő nemzeti párt abszolút többséggel kerüljön be a törvényhozásba, s ez feljogosítsa őt a kormányalakításra. Ennélfogva a közeljövőben még nem fog a liberális bankárvilág összedölni, miként történt az univerzális humanistáink számára 1933-ban, ama nevezetes január 30-ai napon. Ismétlem: attól még nagyon messze vagyunk. Egyszerűen filantropjaink, mássághéroszaink és derék szocialistáink ma még fellelegezhetnek.

Persze az említett szellemi-politikai erők azt érzékeny lelki szeizmográfjakkal módfelelt helyesen érzékelik, hogy Európában - erős eufemizmussal szólva - nagy baj van, s valóban helyesen írható le a weimarizálódás fogalmával mindaz a gazdasági, pénzügyi, politikai, kulturális és morális csődtömeg, amelynek például az Európai Unió 500 milliós lakosságának többsége mindennapi elszenvédője. S mind történeti, mind eszmei-logikai megfontolások alapján teljesen helytálló feltételezés, hogy ennek az anarchiának és civilizációs lepusztulásba vezető folyamatnak előbb-utóbb egy drasztikus politikai fordulat és a kemény kéz politikája fog majd véget vetni, mint a történelem során eddig még mindig. A kérdés mindössze annyi: mikor, s mennyit kell még erre várunk?

Tudjuk, már az ókor klasszikus filozófusai közül Platon a demokráciát rossz államformának tartotta, és a csőcselék uralmával azonosította (korántsem alaptalanul), s az ő ideális államában egyfajta diktatúra lenne, amelyet az erre kiválasztott szellemi elit, a filozófusok működtetnének. (No, természetesen nem a Heller Ágnes- és a Vajda Mihály-félek). Szókratész pedig axiómaként állapította meg, miszerint a demokrácia anarchikus állapotából szükségszerű végkifejletként következik a zsarnokság. A modern kor egyik meghatározó politikai gondolkodója és történésze, a francia Alexis de Tocqueville lényegében hasonló elvet vallott a 19. században.

Ezen elvont, filozófiai tételeket aztán a történelem a legkülönbözőbb korokban rendre igazolta is. Az antik Hellász poliszainak zűrzavaros politikai csatározásaiból a megváltó kiutat Alexandrosz vaskézzel összetartott hellenisztikus birodalma jelentette. Hasonlóképpen a római köztársaság anarchiáját Julius Caesar, majd Augustus számolta fel, és teremtett végre rendet az akkori világ civilizációs csúcsát jelentő impériumában. Későbbi korok példái közül álljon itt a forradalmi Franciaország, amelynek kaotikus viszonyait Napóleon szüntette meg véglegesen.

S végül, elérkezve Weimarhoz, ez esetben is szükségszerű volt, hogy annak a degenerációs romlásnak és politikai felbomlásnak, amely ezen rezsimet jellemezte, előbb-utóbb vaskézzel valamely zseniális politikus véget fog vetni. A weimari korszak állapotaival nem melleleg kísérteties hasonlóságot mutatnak a mai magyarországiak, sőt, ezen túl, az európaiak is. Akortájt a német viszonyokra az alábbiak voltak a jellemzők: megtiport nemzettudat, porig alázott nemzeti közösség, morális züllés, a deviancia tobzódása, kezelhetetlen, 40%-os munkanélküliség, visszafizethetetlen államadósság, banki usztorástöke, kamatrabzsolgás, kulturális csődtömeg és még sorolhatnánk tovább. S még abban is hasonlóság mutatkozik a két korszak és a két ország történelmi múltja között, hogy Weimar liberális közgazdaszai is papagáj módjára ismételtgették kortársaiknak, bizony nincs más út, mint a jóvátétel fizetése, a piac mindenhatóságát preferáló - már akkor látványosan történelmi csődöt mondott - gazdaságpolitika erőltetése, a globalitás vastörvényeihez történő alkalmazkodás és a banki uszora lerovása, s a külső hatalmi elvárások lakaj módra való kiszolgálása. Istenem, mennyire ismerős, végtelenül unalmas és ostoba szöveg, az embernek önkéntelenül déja vu érzése támad.

Aztán Németország az 1933. évi rendszer-változtatással bebizonyította, hogy igenis létezik, nagyon is létezik más út, ami persze az addig márkamilliárdokban pöffeszkedő „mértékadó” közgazdászoknak, politikusoknak, uszorás bankároknak, a nemzetközi cionista köröknek, röviden, a külföldi „befektetőknek” nagyon, de nagyon nem tetszik, a németek 99%-ának ellenben azonnal elnyerte szimpátiáját és lelkes támogatását. Hitler későbbi, zsidókkal kapcsolatos politikájáról gondolhat mindenki, amit akar, egyvalami azonban tény: olyan sikeres, egyben villámgyors válságkezelő politikát a világtörténelemben még egyetlen politikus sem hajtott eddig végre, mint ő. Választási ígéreteit valóra váltva, egy magyarországi vá-

lasztási ciklusunknak megfelelő idő, azaz négy év alatt, 1937-re Németországból jóléti államot teremtett. (Az 1936. évi berlini olimpián a nyugati delegációk elámultak attól a gazdasági csodától, amit a Führer birodalmában láttak). Gyakorlatilag megszüntette a munkanélküliséget, kiiktatta a német gazdaságból a banki usztorátöket, leállította a jóvátételként eufemizált, a nemzetközi bankárvilág által menedzselte rablás pénzügyi előírásainak teljesítését, hatalmas közmunkaprogram vette kezdetét, beindította turbó üzemmódban a német gazdaság motorjait, visszaadta nemzetének tartását és önbecsülését (ami nem melleleg nélkülözhe-

tetlen egy nép alkotó energiáinak és kreativitásának mozgósításához, ez is kellett a német gazdasági csodához), megkezdte a Németországtól Versailles-ben elrabolt területek visszaszerzését, kiiktatta a német szellemi életből a különféle degenerált, deviáns kulturális megnyilvánulásokat stb. (Csak érdekességképpen jegyezzük meg, hogy az 1938-tól gyártott népautó, a Volkswagen karosszériájának eredeti, vázlatos terve is az egyébként festőművész Hitleről származik, aztán később Ferdinand Porsche konstruálta meg az autót, bár voltak „szerzői jogi” vitái e tekintetben Barényi Bélával - de ez már egy másik történet).

Végezetül újlag megállapíthatjuk, hogy mai „mértékadó” közvélemény-formálóink félelme a weimarizálódás kétségkívül meglévő viszonyai között jelenleg még teljesen alaptalan egy új, 1933-as forgatókönyv szerinti rendszer-változtatástól, hisz Európában egyetlen politikai erő sem képviseli a 21. század elején - természetesen modernizált kiadásban - azt a politikai filozófiát, mint az NSDAP anno 80 esztendővel ezelőtt. A legkevésbé Magyarországon. Azon liberális széplelkeik, akik bármely mai, EP-képvisellel rendelkező párttal kapcsolatban asszociálnak a Führer mozgalmára, nos, azok nemes egyszerűséggel szólván: szimplán hülyék. Persze, kétségkívül előbb-utóbb fellobban Európa-szerte az új, tisztító árja forradalom tüze, s színre lép majd egy nagy kaliberű, zseniális politikus is, azonban ennek ma még semmi jelét nem észlelhetjük a nemzetközi politikai horizonton. Amennyiben pedig mindez mégsem következne be, akkor fehér civilizációnk befulad a multikulturalitás fertőjének etnoaktikus posványába. A vén kontinenten ugyanis az ultraliberális degeneráció halálos kórjától csak jobboldali, tekintélyelvű katonai diktatúrák menthetik meg, s kelthetik újra életre tetszhalotti állapotából.

Kereszteslovag
(kuruc.info)

Kírtás.hu kommentár:

A szerző valóban jól látja a folyamatokat, s azt is, hogy jelenleg nincs a törvényhozásban olyan párt, mely nemzetiszocialistának lenne nevezhető, és valóban, reaálisan fel tudná, fel akarná venni a küzdelmet Európa ellenségeivel. Nem másról van szó, mint gőzvezetéséről. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nincsenek Európa-szerte olyan erők, melyek képesek lehetnek majd a jövőben történelmet formáló szerveződésekkel előlépni. Attól, hogy nincsenek reflektorfényben, még léteznek és készülnek. A történelem pedig hamarosan kihívás elé fogja állítani a nemzetben gondolkodók táborát Magyarországon is, és annál sikeresebben vehetjük fel a harcot a cionisták ellen, minél többen ismerik fel és látják be a Hungarizmus igazságát, és akkor esély kínálkozik arra, hogy a Hungarista Mozgalom komoly és mélyreható változásokat érjen el hazánkban.

Forrás: Nemzeti Hírháló